

C.K.ROULINQ

Harry Potter

A detailed black and white illustration of a flying owl, likely Hedwig, with its wings spread wide, flying towards the right. It is positioned above the letter 'r' in the word 'Potter'.

və

FƏLSƏFƏ DAŞI

J.K. ROWLING

Harry Potter

A detailed black and white illustration of a flying owl, likely Hedwig, positioned to the right of the word 'Potter' in the title. The owl is shown in profile, flying towards the left with its wings fully extended. It has a large, round head with a small beak and large eyes. The feathers on its wings and tail are intricately detailed with fine lines and shading.

AND

THE PHILOSOPHER'S
STONE

On bir yaşlı yetim Harri Potter xalasıgildə yaşayır. Əsl cadugər olması ağına da gəlmir. Günlərin bir günü bayquşun gətirdiyi məktubla onun həyatı büsbütün dəyişir. Sehrbazlıq və Ovsun Məktəbinə qəbul edildiyini öyrənir. Valideynlərinin müəmmalı qətli ilə bağlı həqiqəti aydınlaşdırır. Nəticədə fəlsəfə daşının sirrini açır...

J.K Rowling HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE
C.K Rouling HARRİ POTTER VƏ FƏLSƏFƏ DAŞI

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2021, 368 səh.

Tərcüməçi: Fəxrəddin Ağazadə

Korrektor: Vüqar Babazadə

Texniki redaktor: Gülüstan Bağirova

ISBN 978-9952-26-577-4

© Qanun Nəşriyyatı, 2021

© J.K.Rowling, 1997

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced or transmitted by any means electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the prior permission of the publisher.

First published in Great Britain in 1997 by Bloomsbury Publishing Plc,
50 Bedford Square, London, WC1B 3DP

Harry Potter, names, characters and related indicia are copyright
and trademark Warner Bros., 2000 TM

The moral right of the author has been asserted

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım
hüquqları Qanun Nəşriyyatına məxsusdur.

Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri «Müəlliflik hüququ və əlaqəli
hüquqlar haqqında Azərbaycan Respublikasının Qanunu»na ziddir.

QANUN nəşriyyatı

İstanbul Copyright Awards-ın qalibi

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212 42 37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)

www.instagram.com/Qanunpublishing

I FƏSİL

XİLAS OLAN OĞLAN

Mister və missis Durslilər Rivet Drayv küçəsində 4 nömrəli evdə yaşayır və həmişə fəxrlə bildirirdilər ki, onlar, şükür Allaha, tamamilə normal insanlardır. Kimdən olsa da, onlardan gözləmək olmazdı ki, onlar nə vaxtsa, hansısa qəribə və ya müəmmalı vəziyyətə düşsünlər. Mister və missis Durslilər istənilən qəribəliyə, müəmmaya və bu kimi boş şeylərə həmişə pis baxırdılar. Mister Dursli drel istehsalıyla məşğul olan «Hranningqs» firmasına başçılıq edirdi. O, çox qısa boyunlu və lopa bığlı kök kişiydi. Missis Dursliyə gəldikdə isə o, arıq, kürən qadınıydı, boynu isə boyuna uyğun nisbətdən demək olar ki, iki dəfə uzun idi. Amma bu qüsür onun xeyrinə idi, çünki missis Dursli vaxtının çoxunu qonşuları pusub onların söhbətlərinə qulaq asmaqla keçirirdi. Belə uzun boyunla başqalarının çəpərinə boylanmaq çox rahat idi.

Mister və missis Durslilərin Dadli adlı balaca oğulları vardı. Onların fikrincə, bu oğlan dünyanın ən gözəl uşağı idi.

Durslilər ailəsi arzulanması mümkün olan hər şeyə sahib idi. Amma onların bir sirri vardı və dünyada ən çox qorxduqları şey də o idi ki, kimsə bu sirdən xəbər tutar. Durslilər hətta təsəvvür belə edə bilmirdilər ki, Potterlər haqqında həqiqət aşkara çıxsa, onların başına nələr gələr. Məsələ burasındaydı ki, missis Potter missis Durslinin doğmaca bacısıydı, amma onlar artıq bir neçə ildir ki, bir-birini görmürdülər. Missis Dursli hətta özünü elə göstərirdi ki, guya onun, ümumiyyətlə, bacısı yoxdur, çünki bacısı və bacısının heç nəyə yaramayan əri Durslilərin tam əksi idilər.

Durslilər fikirləşəndə ki, Potterlər bir gün onların küçələrinə gələ bilərlər, az qala dəli olurdular. Durslilər bilirdilər ki, Potterlərin də balaca oğlu var, onu heç vaxt görməmişdilər. Ər-arvad qətiyyənlə istəmirdilər ki, Dadli belə valideynlərin övladıyla ünsiyyətdə olsun.

Çərşənbə axşamı, darıxdırıcı və boz bir səhərdə mister və missis Durslilər yuxudan ayılındı – bizim əsl tarixçəmiz məhz bu səhərdən başlayır – heç kim, hətta buludlarla örtülmüş göy də bilmirdi ki, tezliklə bütün ölkədə qəribə və müəmmalı hadisələr baş verəcək. Mister Dursli özünün ən pis qalstuklarından birini bağlaya-bağlaya burnunun altında hansısa mahnının melodiyasını mızıldayırdı. Missis Dursli isə müqavimət göstərən və bağıran Dadlini hündür uşaq stuluna oturdub xoşbəxt təbəssümlə ərinə məhəllənin son dediqodularını danışdı. Məhz bu an pəncərənin önündən uçub keçən böyük bayquşu onlardan heç biri görmədi.

Doqquzun yarısında mister Dursli çantasını götürdü, missis Durslini öpdü və vidalaşmaq üçün Dadlini də öpməyə cəhd etdi. Amma onun bu cəhdi baş tutmadı, çünki Dadli

bərk qəzəblənmişdi (Bu, tez-tez baş verirdi). O, stulda irəli-geri yırğalanır, boşqabındakı sıyığı götürüb divara sürtürdü.

– Ah, mənim balacam – ağzından zor-zülüm bu sözləri çıxara bilən mister Dursli onlardan ayrıldı və maşınına oturub həyətdən çıxdı.

Və dərhal da əcaib bir mənzərəylə qarşılaşdı – küçənin kənarında önünə xəritə sərilmiş bir pişik vardı və o, nəsə öyrənmək istəyirmiş kimi diqqətlə bu xəritəyə baxırdı. İlk saniyələrdə mister Dursli gördüklərinin fərfinə varmadı. O, yalnız pişiyi ötüb keçəndən sonra ayıldı, əyləci basıb cəld geri boylandı. Rivet Drayv küçəsinin kənarında həqiqətən də zolaqlı bir pişik vardı, amma xəritə-filan gözə dəymirdi.

Mister Dursli öz-özünə mızıldandı:

– Gör adamın gözünə nələr görünür!

Yəqin ki, günahkar tutqun səhər və fanarın sönük işığıydı. Hər ehtimala qarşı, mister Dursli gözlərini yumub-açdı, pişiyə bir də baxdı. Pişik də ona baxırdı. Mister Dursli çevrilib maşını yerindən tərpətdi, amma arxanı göstərən güzgüdə pişiyə baxmaqda davam etdi. Bu dəfə də gördü ki, pişik üstündə «Rivet Drayv küçəsi» yazılan lövhəni oxuyur.

– Yox, əlbəttə pişik oxumur, – o, tələsik öz fikirlərinə düzəliş verdi, – sadəcə lövhəyə baxır. Axı pişiklər oxumağı bacarmırlar, elə xəritə də öyrənə bilməzlər.

Mister Dursli başını silkələdi ki, pişiyi fikrindən çıxarsın. Sonra da bu gün baş tutacaq böyük drel sifarişi haqqında fikirləşməyə başladı.

Amma o, şəhər kənarındakı evindən Londonun mərkəzinə çathaçatda bayaqdan beynini doldurmuş drellər bir göz qırpımında fikrindən çıxdı, çünki ənənəvi səhər tıxacına tuş gəlib həmişəki kimi bekarlıqdan ətrafa boylanmağa başlayan kimi

küçədə qəribə paltarlı çoxlu adam gördü. Onlar mantiyada idilər.

Mister Dursli möhkəm qəzəbləndi. Onun axmaq geyimli adamlardan xoşu gəlmirdi. Nə geyindikləri bəlli olmayan gənclər azmış kimi, indi də hansısa axmaq modaya uymuş bu mantiyalılar! Mister Dursli barmaqlarıyla sükanı döyəclədi. Elə həmin an da gözü yol kənarındakı bir dəstə adama sataşdı. Onlar qızgın şəkildə pıçıldışırdılar. Üstəlik, onların bəzisi heç də cavan deyildi – biri hətta yaşca ondan böyükdü, amma zümrüd rəngli mantiya geyinmişdi! Əsl tip idi! Birdən mister Durslinin ağına gəldi ki, bu məchul şəxsiyyətlər ya yardım toplamaqla, ya da hansısa buna bənzər bir işlə məşğuldurlar. Hə, elə belədir!

Tıxacda dayanmış maşınlar, nəhayət, hərəkətə başladılar. Bir neçə dəqiqədən sonrasa mister Dursli artıq «Hranning» firmasının dayanacağına çatmışdı. Onun beyni yenə də drellərlə məşğuldu.

Mister Durslinin kabinetini doqquzuncu mərtəbədəydi. Burda o, həmişə arxası pəncərəyə tərəf otururdu. Əgər üzünü pəncərəyə tərəf oturmağa üstünlük versəydi, çətin ki, bu səhər drellər haqqında fikirləşə bilərdi. Amma o, həmişəki kimi oturmuşdu və buna görə də uçub keçən bayquşları görmədi. İşə bir bax! Bayquşlar gecə yox, günün günorta çağı uçurdular! Üstəlik, bayquşlar meşə quşlarıydı və London kimi böyük şəhərlərdə yaşamırdılar.

Mister Durslidən fərqli olaraq küçədəki adamlar bu bayquşları gördülər. Onlar təəccübdən ağızları açıla qalmış halda bu bayquşları bir-birinə göstərirdilər. Bu adamların əksəriyyəti həyatlarında bircə dəfə olsun bayquş görməmişdilər, hətta gecə vaxtı belə!

Nə isə, mister Dursli üçün tamamilə normal, bayquşsuz səhəriydi. O, özünün beş işçisinə bağırırdı, bir neçə vacib yerə zəng etdi və bir neçə dəfə də telefon həmsöhbətlərinin üstünə qışqırdı.

Bir sözlə, onun kefi əlaydı – o vaxta qədər ki, özünə qoğal almaq üçün bir qədər ayaqlarına əziyyət verib qarşıdakı qoğal mağazasına getdi. Mister Dursli artıq mantiyalı adamları unutmuşdu və mağazadan azacıq kənardə qəribə tiplər dəstəsiylə rastlaşana qədər onlar haqqında fikirləşmirdi. Bu tiplər həyəcanla nəsə pıçıldaşırdılar, amma onların əlində yardım toplamaq üçün bircə dənə də olsun qab yoxuydu. Qoğal dükanından əlində paket çıxan (içində böyük qoğal vardı) mister Dursli yenidən bu adamların yanından keçməli oldu və bu vaxt onların söhbətini eşitdi:

– ...Bəli, tamamilə doğrudur, bu Potterlər mənə məhz belə danışılar...

– ...Hə, onların oğlu Harri...

Mister Dursli donub qaldı. Qorxudan az qaldı nəfəsi kəsilsin. Bu ad! Üstəlik, bu anlaşılmaz həyəcan – axı nəyə görə bu adamlara bircə dəfə baxan kimi onun halı bu qədər pisləşir!

Mister Dursli küçəni keçdi, tələsik ofisə qalxdı, katibəsinə çıxmırdı ki, onu narahat eləməsinlər, telefonun dəstəyini götürüb niyəsə öz ev nömrəsinin sonuncudan əvvəlki rəqəmini yığdı, sonra fikrini dəyişib dəstəyi yerinə qoydu, bığlarını burmağa başladı. Fikirləşdi ki...

Yox, əlbəttə, bu axmaqlıqdır. Axı Potter – o qədər də nadir soyad deyil. Mister Dursli asanlıqla özünü inandırdı ki, İngiltərədə Potter soyadını daşıyan çoxlu ailə və elə onların da Harri adlı oğulları var. O, hətta yüz faiz əminliklə onu da iddia edə bilməz ki, onların qohumunun adı məhz Harridir.

Axı o, heç vaxt bu oğlanı görməyib. Tamamilə mümkündür ki, onun adı Heri və ya Harold olsun.

Bir sözlə, mister Dursli qərara gəldi ki, missis Durslini narahat etməyə dəyməz, xüsusən də nəzərə alanda ki, bacısından söz düşəndə o, həmişə məyus olur. Mister Dursli arvadını qınamırdı – əgər onun belə bacısı olsaydı...

Bununla belə, mantiyadakı adamlar və onların danışdıqları qəribəydi.

Qoğal dalınca gedib qaydandan sonra mister Dursli drellər haqqında fikirləşə bilmirdi. Axşam saat beşdə – firmanın binasını tərk edəndə o qədər həyəcanlıydı ki, qapıdan çıxıb çıxıda qarşıdan gələn adamı görməyib onunla toqquşdu.

– Bağışlayın, – deyib keçmək istəyirdi ki, bu adamın, yəni balacaboy qocanın səndirlədiyini, hətta az qala yıxılacağını gördü. Onun bənövşəyi mantiyada olduğunu isə mister Dursli ancaq bir neçə saniyə sonra fərqləndi. Belə görünürdü ki, qoca bu toqquşmaya azacıq da olsa təəssüflənmiş, çünki üzündə məmnun bir təbəssüm vardı. O, hər kəsi dönüb baxmağa məcbur edən cır səsiylə mister Dursliyə bunları dedi:

– Üzr istəməyin, əziz cənab, hətta siz məni yıxsayırdınız belə, bu gün bu məni əsla heyfəsiləndirməzdi. Sevinin, axı Siz bu gün kimin, nəhayət, yoxa çıxdığınızı bilirsiniz! Hətta Sizin kimi maqlar belə bu xoşbəxt gündə bayram etməlidirlər.

Qoca bu sözləri deyə-deyə qucaqlamaq üçün qollarını mister Durslinin belinə dolayıb onu möhkəmcə sıxdı və çıxıb getdi.

Mister Dursli az qala yerə batdı. Bir iş bax, onu tamamilə tanış olmayan bir adam qucaqladı! Üstəlik, onu maql adlandırdı. Mənasını bilməsə də, bu söz mister Durslini heyrətə salmışdı. Nəhayət, yerindən tərpənə bildiyi an o, sürətli addımlarla məşinına doğru getdi və özünü inandırmağa

çalışdı ki, bu gün baş verənlər sadəcə onun öz təxəyyülünün məhsuludur. Hərçənd, mister Dursli bu təxəyyül məsələsinə çox da inanmırdı, onun nəticələrinə şübhəylə yanaşırdı.

O, Rivet Drayv küçəsindən 4 nömrəli evə apararıq döngəyə burulan kimi yenə həmin o zolaqlı pişiyi gördü. O saat da ovqatı korlandı. Bu pişiyin səhərki pişik olduğuna Mister Dursli qətiyyənlə şübhə eləməirdi – rəngi də həminkiydi, gözlərinin ətrafındakı qəribə ləkələr də. Bu dəfə pişik onun evini və bağını qonşularından ayıran hasarın üstündə oturmuşdu.

– Piş! – mister Dursli ucadan dedi.

Amma pişik tərpənmədi. Bu azmış kimi, Dursliyə elə ciddi-ciddi baxdı ki, o, hətta şübhəyə düşdü: «Bəlkə, pişiklər özlərini həmişə belə aparırlar?»

Amma mister Dursli bu dəfə də özünü ələ aldı, arvadına heç bir halda heç nə danışmamaq qərarıyla evə girdi.

Həmişə olduğu kimi, bu gün də Missis Durslinin kefi köküydü. O, nahar zamanı həvəslə mister Dursliyə qonşu qızla aralarında yaranmış ciddi problemdən danışdı, sonra xəbər verdi ki, Dadli yeni söz öyrənib: «istəyirəm!». Mister Dursliyə bütün gücüllə özünü həmişəki kimi aparmağa çalışırdı.

Missis Dursli Dadlini yatağa qoyanda mister Dursli oğlunu öpüb ona şirin yuxu arzuladı və televizoru açmaq üçün qonaq otağına keçdi. Kanalların birində axşam xəbərləri gedirdi.

«Buraxılışımızın sonunda bayquşların bütün İngiltərə boyu qəribə davranışı haqqında. Bu gün səhər ölkənin müxtəlif yerlərində bayquş dəstələri görünüb. Halbuki bayquşlar gecə həyatı sürən quşlardır. Çox qəribədir. – Bu yerdə diktör güldü. – Görəsən, mütəxəssislər bunun səbəbini izah edə bilərlərmi? İndi isə hava proqnozu haqqında danışmaq üçün sözü Mak

Qaffinə verirəm. Cim, necə fikirləşirsən, bu gün axşam yeni bayquş yağışı olacaqmı?»

«Bilmirəm, Ted, – ekranda meteoroloq göründü, – amma bu gün tək-cə bayquşlar özlərini qəribə aparmayıblar. İngiltərənin Kent, Vopkşir və Dandi kimi ucqar yerlərindən tamaşaçılar zəng edib xəbər verirdilər ki, dünən mənim anons etdiyim yağışın əvəzinə oralarda əsl ulduz axını olub! Ola bilsin, kimsə yaxınlaşan bayramla əlaqədar atəşfəşanlıq düzəldib. Hərçənd, bayrama hələ bir həftə qalıb. Havaya gəldikdə isə – bu axşam yağış gözlənilir...»

Mister Dursli kresloda quruyub qaldı. Ulduz yağışı, günün günorta çağı uçan bayquşlar, mantiya geymiş qəribə adamlar. Üstəlik, Potterlərlə bağlı o sirli pıçıldılar...

Missis Dursli iki fincan çayla otağa daxil oldu. Mister Dursli hiss etdi ki, arvadına heç nə deməmək barədə qətiyyəti əriyir. O başa düşdü ki, mütləq nəsə deməlidir. Və əsəbi şəkildə öskürdü:

– E... Petunya, əzizim, bacıngildən çoxdanmı xəbər-ətər yoxdur?

Gözlədiyi kimi, missis Dursli əvvəlcə təəccübləndi, sonra onun üzündə qəzəb göründü. Axı adətən, o özünü elə aparırdı ki, guya bacısı-filan yoxdur. Ona görə də ərinin sualına belə reaksiya tamamilə anlaşılandı.

– Çoxdan! – Missis Dursli dedi. – Nəyə görə soruşursan?

– Xəbərlərdə çoxlu müəmmal şeylər danışır-dılar – mister Dursli mızıldandı. Boylarındakı və çəkilərindəki böyük fərqə baxmayaraq o, hər halda arvadından çəkinirdi, çünki evin ağası məhz arvadıydı. – Bayquşlar.., ulduz yağışı... Şəhərdə qəribə geyimli adamlar dolaşır...

– Nə olsun? – Missis Dursli kəskin şəkildə onun sözünü kəsdi.